

Úgyis

Éppen nincs rajtuk semmiféle jelmez,
sőt, forgatókönyv sincs, s már kint a fák
reménykednek, hogy mégis megkegyelmez
a fennvaló, nem ismétli magát,

és szabadok lehetnek, azt csinálnak,
amit akarnak, nem kell rendező,
s nem kell tavasszal pórnak vagy királynak
öltözni, el se hull, mert fel se nő

a lomb, nincs súlya: egyensúlya van,
s ha mondat sincs, nyilván nincs új alany
vagy állítmány, és szótárban a szó,

nyelvtankönyvben a képzők és ragok
csak hópelyhek, még mind külön ragyog,
de lassan úgyis betakar a hó.

Téli mező

A gyűrt mező alatt a testmeleg
még ott maradt talán, és összerándul
a félrecsúszott takaró, ha ráhull
reggel a fény, s mint a szerelmesek

egymás kezétől, élni kezd az ágy,
nem helyszín, több annál, tulajdonképpen
ennyi s ilyen a testünk, hogyha ébren
jövünk-megyünk, csak emberforma tárgy,

vagy rímkényszer s tikkadt fantázia,
mindennapos euthanázia,
de együtt újabb s újabb lehetőség,

akár a hideg karfára dobott
hálóing s pizsama, míg párolog
s öleli izzadt, fáradt szeretőjét.

Téli ars poetica

Nehéz elhinni, mégis szebb a csontváz,
sőt, maradandóbb is, már-már örök
ahhoz képest, hogy a bordák között
csak háborog a szív, s hiába formáz

a véres húsból lábat és kezet,
s hiába nyit kijáratot a bőrön,
hogy könnye s szennye majd világra jöjjön,
mert szűnik úgys az emlékezet,

s nincs is szükség rá, szétfoszlik a lélek,
és elszór minden összegyűjtött képet,
ha már beteljesült, de más szavak

vagy mondatok teremnek régi vázán,
s mint koponyán, Isten grammatikáján
csupán múlandó arcok látszanak.

Megfejtés

Minden mondatban újabb mondat rejlik,
ha próbálom mégis megfejteni,
valahogy úgy, ahogy a reggeli
hullámokból még vissza-visszasejlik

az éjszaka, bár törmelék csupán,
s mint szájszélen a morzsa, csak ragyognak
a parton, mert a kagylódaraboknak
értelmük van, akár evés után

a leszedetlen asztal, mennyi mindent
elárul még az ételmaradék,
és ahogy egy-egy fényes darabért

leguggolok, s hogy megkeressem Istent,
de nincs sehol, búzlik egy húscsapat:
döglött polipba mártom ujjamat.

Egészen együtt

Pelyhenként ér megint a menny a földre,
s ha összeáll majd végül idelent,
mindent jelent, és semmit sem jelent,
mert látvány csak, mint amikor tükörbe

pillantva, meglepetten figyelik,
kívülről úgymond, hogy egészen együtt,
egyetlen testként vergődik a testük,
s külön-külön már semmi sincs, pedig

más szögből nézik most is ugyanazt,
hogy elválaszt, mi egymáshoz tapaszt,
a meggyűlt vágy, amelyhez kell a másik,

de mégsem értik, hogy ismét kilép
magából, és felszáll a téli ég,
aztán le is hull, s minden könnyben ázik.